

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

05 martie 2014

mun.Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Elena Covalenco

Judecătorii – Iurie Diaconu, Ion Guzun,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Radu Sâli împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2013, în cauza penală privindu-i pe

Știrbu Alexei Victor, născut la 17 martie 1980, originar și domiciliat în s.Larga, r-nul Leova,

și

Rotari Violeta Mihail, născută la 23 iunie 1989, originară și domiciliată în or.Ghidighici, mun.Chișinău.

Termenul examinării cauzei:

1. 10.08.2012 - 14.02.2013 - prima instanță,
2. 21.05.2013 - 10.10.2013 - instanța de apel,
3. 21.01.2014 - 05.04.2014 - instanța de recurs.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun.Chișinău din 14 februarie 2013, Știrbu Alexei și Rotari Violeta au fost condamnați în baza art.151 alin.(2) lit.d) Cod penal, la câte 5 ani închisoare, fiecare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și, respectiv, pentru femei.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că Știrbu Alexei și Rotari Violeta, la 06 iunie 2012, în jurul orelor 11.00-12.00, aflându-se pe str.Lech Kaczynski nr.24, mun.Chișinău, în urma unui conflict provocat de Crețu Igor, Știrbu Alexei i-a aplicat acestuia o lovitură cu cotul în regiunea abdomenului și, doborându-l la pământ, împreună cu Rotari Violeta i-au aplicat lovituri cu picioarele în diferite părți ale corpului cauzându-i, conform raportului de expertiză medico-legală nr.1714/D, vătămări corporale grave, sub formă de traumă închisă a abdomenului cu lezarea mezoului intestinului subțire, hemoperitoneu, excoriații pe membrele inferioare.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către avocatul D.Calaida în numele inculpatului A.Știrbu și de inculpați, care au solicitat:

- avocatul în numele inculpatului și inculpatul A.Știrbu, casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, invocând ilegalitatea și netemeinicia acesteia, aprecierea greșită a probelor, pe motiv că probele prezentate de acuzare nu confirmă vinovăția lui în cele incriminate, deoarece inculpatul nu l-a lovit cu cotul pe Ig.Crețu și nu a dat indicații lui V.Rotari să-l lovească pe ultimul, declarațiile martorilor N.Nichiforov și A.Catan sînt contradictorii și urmau a fi apreciate critic, iar pe parcursul examinării cauzei au fost efectuate un șir de încălcări procesuale, și anume procesele-

verbale de audiere a părții vătămate din 11.07.2012 și de recunoaștere a persoanei după fotografie, au fost întocmite înainte de a fi sesizat organul de urmărire penală și pornită cauza penală, astfel că aceste acte, potrivit art.251 Cod penal, sînt nule și nu pot sta la baza unei sentințe de condamnare;

- inculpata V.Rotari, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri de achitare, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, deoarece învinuirea înaintată nu și-a găsit confirmare pe parcursul examinării cauzei, probele administrate au fost apreciate eronat, instanța a pus la baza soluției de condamnare declarațiile părții vătămate, care urmau a fi apreciate critic, deoarece nici unul din martorii interogați în cadrul urmăririi penale și în instanță nu au confirmat faptul că dînsa l-ar fi bătut pe Ig.Crețu, iar alte probe nu au fost prezentate de acuzare întru confirmarea vinovăției sale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2013, au fost admise apelurile avocatului în numele inculpatului A.Știrbu și a inculpaților A.Știrbu și V.Rotari, casată parțial sentința, în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărîri în partea dată, prin care lui A.Știrbu și V.Rotari, recunoscuți vinovați în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.151 alin.(2) lit.d) Cod penal și condamnați la cîte 5 ani închisoare, fiecare, în temeiul art.90 Cod penal, de suspendat condiționat executarea pedepsei pe un termen de probă de 3 ani, pentru fiecare.

4.1. Instanța de apel a constatat că prima instanță, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, corect ajungînd la concluzia privind vinovăția inculpaților A.Știrbu și V.Rotari în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.151 alin.(2) lit.d) Cod penal, care se confirmă prin probele acumulate și cercetate în ședințele de judecată, și anume declarațiile părții vătămate Ig.Crețu, a martorilor N.Nichifor și A.Catan, cît și materialele cauzei - procesele-verbale de recunoaștere a persoanei după fotografie, de confruntare între V.Rotari și A.Catan, între A.Știrbu și A.Catan, între V.Rotari și N.Nichiforov, între A.Știrbu și N.Nichiforov, între A.Știrbu și V.Rotari, între Ig.Crețu și V.Rotari, și între Ig.Crețu și A.Știrbu; raportul de expertiză medico-legală nr.1800/D din 12.07.2012, prin care s-a constatat că părții vătămate i-au fost cauzate vătămări corporale grave ce prezintă pericol pentru viață.

Astfel, reieșind din probele sus-menționate, instanța de apel a considerat neîntemeiate argumentele invocate de apelanți, precum că nu dînșii i-au aplicat lovituri părții vătămate, că declarațiile martorilor urmau a fi apreciate critic și că unele acte procedurale sînt lovite de nulitate.

Totodată, instanța a conchis că prima instanță incorect a ajuns la concluzia de a le stabili inculpaților o pedeapsă reală cu închisoarea, deoarece infracțiunea de care aceștia se fac vinovați, potrivit art.16 Cod penal, face parte din categoria celor grave, iar ținînd cont de prevederile art.61, 75-78 Cod penal, adică de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de persoana celor vinovați, care anterior nu au fost condamnați, ambii fiind de o vîrstă tînră, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea și lipsa celor agravante, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării acestora, a concluzionat că corectarea lor este posibilă fără izolarea de societate, nefiind constatate careva impedimente pentru aplicarea în privința acestora a dispozițiilor art.90 Cod penal.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul care, invocînd temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței, pe motiv că instanța de apel la pronunțarea

hotărîrii nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.61, 75 Cod penal, astfel că incorect a aplicat prevederile art.90 Cod penal, fără a-și motiva soluția sub acest aspect, greșit concluzionînd că inculpații pot fi corecți fără a fi izolați de societate; instanța nu a ținut seama de persoana inculpaților, care nu lucrează, nu-și recunosc vina, nu au restituit prejudiciul material părții vătămate, astfel că pedeapsa fixată cu suspendarea executării ei este prea blîndă și nu va atinge scopul pedepsei penale.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond în cazul în care nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Colegiul penal constată că temeiul invocat de recurent nu este aplicabil din punct de vedere al prezentei erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Din conținutul recursului rezultă că, procurorul este de acord cu starea de fapt și de drept stabilită de instanțele de judecată, însă consideră că instanța de apel nu și-a motivat soluția la stabilirea pedepsei închisorii lui A.Știrbu și V.Rotari cu suspendarea condiționată a executării ei pe termen de probă.

La acest capitol, Colegiul penal constată că, instanța de apel, făcînd referire la prevederile art.61, 75-78 Cod penal, a menționat că, reieșind din faptul că pedeapsa penală are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnaților, cît și a altor persoane, și că executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate, iar ținînd cont de circumstanțele cauzei, de persoana inculpaților, care nu au antecedente penale, sînt de o vîrstă tînă, că în cauză lipsesc circumstanțe agravante, a considerat posibilă corijarea și reeducarea acestora fără a fi izolați de societate, cu suspendarea executării pedepsei închisorii de 5 ani stabilite de prima instanță pe un termen de probă de 3 ani, nefiind stabilite careva interdicții la aplicarea acesteia.

Prin urmare, afirmația autorului recursului, precum că instanța de apel nu și-a argumentat soluția în partea aplicării pedepsei penale cu suspendarea executării ei condiționate pe termen de probă, este neîntemeiată, concluzia instanței fiind în corespundere cu circumstanțele cauzei și criteriile de stabilire a pedepsei.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-a comis eroarea de drept la care face referință recurentul și, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate. Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului părții apărării, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Temeiul invocat de recurent, precum că instanța de apel nu a luat în considerație că inculpații nu și-au recunoscut vina în comiterea infracțiunii, fapt ce demonstrează că dînșii nu au conștientizat caracterul prejudiciabil al faptei comise, nu poate fi reținut, deoarece, potrivit art.66 Cod de procedură penală, recunoașterea vinovăției este un drept al vinovatului, dar nu o obligație.

La fel, lipsită de temei este și afirmația recurentului, precum că instanța nu a ținut seama că inculpații nu au recuperat prejudiciul material cauzat părții vătămate, deoarece în cadrul procesului penal partea vătămată nu a înaintat acțiune civilă și aceasta nu a fost admisă.

Critica recurentului, că instanța de apel nu le-a stabilit inculpațiilor careva obligații, nu poate fi reținută ca temei de casare a hotărîrii atacate, deoarece, potrivit prevederilor art.90 Cod penal, în caz de condamnare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, instanța de judecată poate, dar nu este obligată, de a-l obliga pe inculpat de a executa unele obligații prevăzute la alin.(6) al prezentului articol.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În acest context, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de procuror și, potrivit legii, decide inadmisibilitatea acestuia, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Radu Sâli, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2013, în cauza penală privindu-i pe Știrbu Alexei și Rotari Violeta, fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 26 martie 2014.

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Iurie Diaconu

Ion Guzun